

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **M. W.**,

skazanego z art. 200 § 3 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 marca 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1888/22,

**uchyła zaskarżony wyrok w części niezawierającej
nierozstrzygnięcia o środku karnym z art. 41 § 1a k.k. i w tym
zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do
ponownego rozpoznania.**

I

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1888/22, oskarżony M. W. został uznany za winnego tego, że w bliżej nieokreślonych dniach w okresie od stycznia 2022 roku do 12 kwietnia 2022 roku w T. woj. [...], za pośrednictwem komunikatora internetowego Messenger prezentował małoletnim poniżej lat 15 X.Y., X.Y.1 i X.Y.2 treści pornograficzne w postaci zdjęć ukazujących stosunek seksualny oraz męskie narządy płciowe, tj. występku z art. 200 § 3 k.k., za który – na mocy powołanego przepisu, przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. – wymierzono mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto, na mocy art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 200 złotych.

Od ww. wyroku nie wniesiono sprzeciwu i uprawomocnił się on 14 stycznia 2023 r. (k. 302)

Pismem z dnia 15 grudnia 2023 r. kasację od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Tarnowie, na niekorzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając ww. orzeczenie w części niezawierającej obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi.

Podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 § 1a zd. drugie k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego M. W. jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność karną za występku z art. 200 § 3 k.k., środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, w sytuacji gdy z treści art. 41 § 1a k.k. zd. drugie (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r., a po tej dacie - z treści art. 41 § 1a pkt 2 k.k.), wynika, że w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę

małoletniego, orzeczenie tego środka karnego na czas określony albo dożywotnio jest obligatoryjne.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 41 § 1a zd. II k.k., w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2017 r. do 30 września 2023 r., a zatem zarówno w czasie czynu przypisanego skazanemu, jak i w momencie wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji, sąd orzeka zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego. Przepis ten również obecnie po zmianie, dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2022.2600), statuuje obowiązek („sąd orzeka”) wynikający z poprzedniej treści tego przepisu (art. 41 § 1a pkt 2 k.k.).

Przechodząc na grunt realiów procesowych sprawy lektura opisu czynu przypisanego skazanemu nie pozostawia wątpliwości co do tego, że M.W. został skazany za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego. Sąd pierwszej instancji wydając wyrok skazujący powinien był zatem zgodnie z treścią ówczesnie obowiązującego art. 41 § 1a zd. II k.k. orzec środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio. Brak zawarcia tego obligatoryjnego rozstrzygnięcia w wyroku skazującym stanowi rażącą obrazę art. 41 § 1a k.k. w poprzednim brzmieniu, która mogła stanowić przedmiot zaskarżenia zgodnie z art. 425 § 2 zd. II k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Wobec stwierdzenia podniesionego przez Prokurator Generalnego uchybienia konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie nierozstrzygnięcia o środku karnym z art. 41 § 1a k.k. i w tym zakresie przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do ponownego rozpoznania, podczas którego Sąd ten będzie miał na względzie powyższe wskazania oraz aktualną treść art. 41 § 1a pkt 2 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[ał]

[PGW]